

Ona, uboga Marija, pa koprni iz zemlje v nebo. Vraga, čuden je naš rod!» Zamahnil je na široko in zavil iz hiše. Odnegli so ga dolgi, zibajoči se koraki. Prevelika senca se je lomila in plezala po hišah.

* * *

Govore zemljani te ceste, da se vsako noč od dvanajste do ene ustavi čas, ko vstajajo mrličiči izpod težkih, nagrobnih skal ter se vračajo v svoje domove, da preživelim svojcem razodenejo njihovo prihodnost v sanjah.

Resno obličje farne cerkve je v tej beli mesečni tišini naznanilo dvanajsto dolgim vrstam sklenjenih hišic, med katerimi diha vsaka posebej svoje življenje, gospodujoča nad gospodarskimi poslopji in širnimi njivami. Tako stoje tam, kakor nosne matere, kraj ceste, lahko naslonjene druga na drugo.

V kamenitih telesih pa spe in bede njihovi otroci. Nad Azo je razpet baldahin pokoja; Matija strmi v strop nad seboj in roke se mu krčijo v pesti. Zveržena telesa Hostarjevih se pote od jeze, zobje škrtajo, roke otepajo krog sebe. Teta Zeba premišlja, kakor bi ji ne bilo več dano zaspati pred smrtjo. Marija pa je pravkar planila vsa omotena iz strašnih sanj. (Dalje prihodnjič.)

Fran Albrecht / Iz »Političnih sonetov«

Čas, ki nas je pehnila vanj usoda,
je krut trinog: ljubezen seje redko,
zastruplja duše s svojo slino jedko
in ga zatrè, kdor ni mu zvest oproda.

Življenje naših dni — to je zabloda,
brezupna borba le z lažjo in spletko.
Svoboden duh zaprt je v tesno kletko
in temu pravijo pri nas — svoboda.

Vsi pojmi zdaj pri nas stoje na glavi:
laž je resnica, glupost učenost.
Poštenje môž in čast — kakšna norost!

Vlačugi se pri nas devica pravi...
To pa najgloblja naša je modrost:
kdor s stranko noče, je proti državi.

N. ste jasen & ste pasnik - festival

25. februar, 1924